

základy

duchovního života

Charakteristika Základů:

- 8 setkání – základních témat víry v Boha, vždy na 1 hodinu
- jeden na jednoho nebo skupinově
- na místě, které si zvolíme
- každý týden / každý druhý týden
- interaktivní a osobní přístup
- kdykoli můžeme skončit

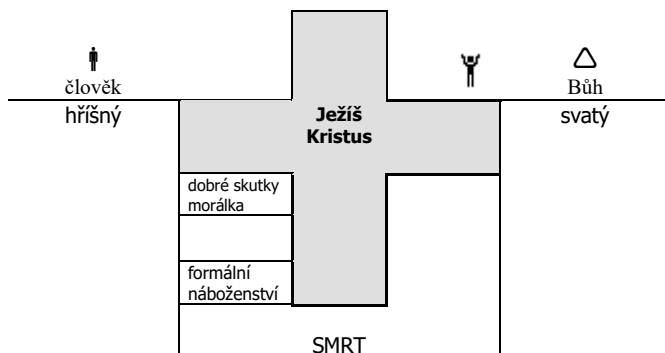
Cíl

- pomoc lidem porozumět o čem je skutečné křesťanství
- pomoci lidem nalézat osobní vztah k Bohu

Obsah

1. Evangelium
2. Znovuzrození a pokání
3. Hřích
4. Odpuštění
5. Modlitba
6. Bible
7. Církev
8. Duchovní svět

1. Evangelium

- Na začátku Bůh stvořil člověka, žil s ním společně, dal mu celou zemi, jen z jednoho „stromu“ (poznání dobrého a zlého) mu zakázal jíst. Nechtěl, aby poznal zlo. Člověk, jak víme, ho neposlechl a zlo ochutnal. V tu chvíli zlo vstoupilo do světa člověka a oddělilo ho od Boha. Mezi ním a Bohem vznikla propast, kterou můžeme nazvat „smrt“
- Propast smrti a vnitřní prázdnoty v člověku zůstává. Často si člověk neuvědomuje, že to, co hledá je právě „ztracený“ Bůh, od něž je člověk oddělený svým vlastním zlem.
- Protože Bohu nebyla situace člověka lhostejná, poslal na zem svého syna Ježíše Krista, který se narodil jako obyčejný člověk a Bůh zároveň. On jsou dveře, kterými můžeme projít k Bohu a opět se s ním setkat a navázat vztah jako tomu bylo na začátku po stvoření světa.

- Význam osoby Ježíše Krista je centrální v křesťanství. Přejít po pomyslném mostě Ježíše Krista je zlomový bod našeho života. Neztrácím sám sebe, své záliby, svůj život, jsem to stále já. Ale získávám zcela novou naději, novou víru, nové hodnoty, smysl, naplnění a cíl života.

1. Kde bys řekl, že momentálně stojíš?
2. Proč myslíš, že právě tam stojíš?
3. Jsi v pohybu? Směrem kam? Kterým směrem se díváš a proč?
4. Je něco, co brání, aby ses posunul směrem přes most? S čím to souvisí?
5. Co by se muselo stát, abys přešel na druhou stranu?
6. Jak myslíš, že to vypadá, když člověk přejde na druhý břeh?

Významný francouzský matematik a fyzik Blaise Pascal řekl:
V srdci každého člověka je Bohem stvořené vakuum, které není možné zaplnit ničím stvořeným, jedině Bohem, samotným stvořitelem, který se nám dal poznat skrze Ježíše.

2. Pokání a znovuzrození

Pokání: podle Lukáše 15, 11-24

Ježíš pokračoval: "Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který mi náleží.‘ A tak jim rozdělil své jmění. Za pár dní mladší syn všechno prodal a odešel do daleké země, kde svůj majetek promrhal rozmařilým životem. Když všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal trpět nouzí. Později se uchytil u jednoho občana té země a ten ho poslal na pole pást prasata. Toužil se najíst aspoň lusků, které žrala ta prasata, ale nedostával ani to. Nakonec přišel k sobě. Řekl si: ‚Kolik nádeníků má u mého otce jídla nazbyt, a já tu umírám hladu! Vstanu, půjdu k otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě! Už si nezasloužím být považován za tvého syna. Udělej mě jedním ze svých nádeníků.‘ A tak vstal a vydal se ke svému otci. Otec ho spatřil už z veliké dálky. Pohnut soucitem přiběhl, padl mu kolem krku a zasypal ho polibky. ‚Otče,‘ řekl syn, ‚zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už si nezasloužím být považován za tvého syna.‘ Otec však nařídil svým služebníkům: ‚Přineste nejlepší šaty a oblečte ho. Navlékněte mu prsten a obujte ho. Přiveďte vykrmené tele a porazte je. Jezme a oslavujme, neboť tento můj syn byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen!‘ A tak začali oslavovat.

- Základní orientace: otec=Bůh; syn, který odešel = člověk, který žije bez Boha.
- Kde začíná obrat marnotratného syna?
- Možnosti jak mohl reagovat: začít krást a podvádět; hlavně se nevracet k otci – zatvrdit se.
- Šel do sebe: zkratka ULOV:

Uznáme své viny

Litujeme jich

Odvracíme se od nich

Vyznáme je)

- Udělej si „scan“ života. Projdi si své vlastní viny, uznání vin, lítostí nad vinou, odvrácením se od viny a vyznáním svých vin Bohu. Můžeš popřemýšlet i nad místy, kdy si myslíš, že ve tvém životě působil Bůh.
- V pokání nejde jen o konkrétní hříchy, ale i o hřích dosavadního života bez Boha. Žít bez něj znamená říkat – nejsi, nevěřím ti.

Znovuzrození: podle Jan 3,1-7

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, židovský hodnostář. Přišel za Ježíšem v noci a řekl mu: "Rabbi, víme, že jsi přišel jako učitel od Boha. Nikdo přece nemůže dělat zázraky, které děláš ty, není-li Bůh s ním." Ježíš mu odpověděl: "Amen, amen, říkám ti: Pokud se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království." "Jak se může člověk narodit, když je starý?" řekl na to Nikodém. "Může se snad vrátit do matčina lůna a podruhé se narodit?" Ježíš mu odpověděl: "Amen, amen, říkám ti: Kdo se nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo; co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit.

- Jde o narození se znovu, ale ne tělesně, ale tentokrát duchovně, z Ducha, z Boha.
- *Nemůže spatřit... vejít do Božího prostoru.*
- Nejde o reinkarnaci, ale o inkarnaci – vtělení Boha do člověka, jde o získání nové identity. Bůh přebývá v člověku.
- Je to dar, který nemáme ve svých rukách.
- Odevzdání se Bohu: jako bychom předali kormidlo či volant svého vozu Bohu. Dál je to naše loď a auto a můžeme si rozhodovat, ale už nechceme.
- Začínáme vidět věci jinak, jsme citlivější na zlo své i v našem okolí. Začíná docházet k celkové proměně člověka od jádra – je zbaven své viny, objevuje zdroj odpuštění, lásky. Vnímá zdroj pokoje a síly pro život, chápe cíl a více a více smysl života. Začíná žít s Bohem, v Bohu.

1. Udělej si „scan“ života.
2. „ULOŮ“ – je důležité činit pokání.
3. Přijmout oběť Ježíše Krista za své viny.
4. Vydat svůj život (kormidlo, volant).
5. Přijmout vírou Ducha Božího.

Jeden z nejvýznamnějších křesťanských myslitelů a filosofů A. Augustinus napsal: *Bože, naše duše nenaleznou klid, dokud nespočinou v tobě.*

3. Hřích

- Co sis u scanu života uvědomil; co ti to dalo?
- Jak bylo v první lekci řečeno, mezi člověkem a Bohem vznikla právě z důvodu lidského hříchu rokle smrti.
- Co dělá vinu vinou? Jak ji poznáváš?
- Co s vinou obvykle lidé dělají? V čem tkví vina?
- V Bibli znamená hřích doslova: minout cíl, záměrné, ale i nezáměrné činění zlého.
- Bible, Genesis 3, 1. 4. 5.

Nejchytřejší ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh učinil, byl had. Ten řekl ženě: "Opravdu vám Bůh zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?" "Ovoce stromů v zahradě jíst smíme," odpověděla žena hadovi. "Ale o ovoci stromu uprostřed zahrady Bůh řekl: „Nejezte z něj, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete." Na to had ženě řekl: "Určitě nezemřete! Bůh ale ví, že jakmile pojdete z toho stromu, otevřou se vám oči a budete jako Bůh: budete znát dobro i zlo." Když tedy žena viděla, že onen strom je dobrý k jídlu a lákavý na pohled, strom žádoucí k nabytí rozumu, vzala z jeho ovoce a jedla. Dala i svému muži, který byl s ní, a také on jedl.

- Bůh je lhář a člověk přestává věřit tomu, co Bůh řekl.
- Co způsobuje hřích - vina? Zničení vztahů: já - já; já - Bůh; já - druzí lidé
- Co je kořenem hříchu? Člověk přestává Bohu věřit a začíná mít jiné bohy, kterým věří. Záměna!
- Hřích není něco, pro co nás Bůh zatratí. Skrze hřích se však Bohu vzdalujeme, ztrácíme o něm představu, víru v něj, neslyšíme ho...
- Podle čeho poznávám své zlo?
- Jaká je role svědomí? Svědomí je instrument do nás vložený, který ale musíme kalibrovat. Bůh, který nás stvořil a ví, k čemu tady jsme a jak máme žít, abychom neminuli cíl, dokáže naše svědomí kalibrovat.

1. Hříchy nejsou jen konkrétní špatné myšlení, mluvení, konání, ale jádro hříchu je naše nevíra Bohu a tedy život bez Boha, který má svůj cíl.
2. Rozbité vztahy může napravit Bůh, když nás zbavuje hříchu.
3. K poznání zla, potřebuji znát Boha.

Významný teolog Martin Luther řekl:
Nikdy nedohlédneš hloubku svého hříchu.

4. Odpuštění

- Co je odpuštění?
- Matouš 18,21-23:

Tedy k němu přistoupil Petr a řekl: "Pane, kolikrát proti mně může můj bratr zhřešit a já mu mám odpustit? Sedmkrát?" Ježíš mu odpověděl: "Neříkám ti, že sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát."

- Proč máme odpouštět 77x?
- Co se děje, když neodpustíme?
  - osobní trápení
  - reagujeme podrážděně a zraněně
  - dál zraňujeme
  - místo aktivity, začíná reaktivita
  - Bůh nám neodpustí naše viny
- Máme odpustit bezpodmínečně každému?
  - odpuštění nezná hranice, vztahy je znát musí!
  - tomu, kdo nám ublížil (urazil, shodil, pomluvil...)
  - tomu kdo neublížil (není si možná vědom – ohrožení, nedorozumění, nepochopení)
  - druhým lidem: např. rodiče, manžel-ka, děti, autority (politici, úředníci...), skupiny (rómové, komunisti...),
  - Bohu, ač se proti nám neprovinil (nemoc, životní okolnosti, těžké dětství...)
  - sám sobě (vizáž, schopnosti,...)
- Jaké jsou motivy k odpuštění?
  - každému z nás lidí odpouští Bůh velmi mnoho
  - odpouštíme druhým, protože jsme si vědomí obrovského odpuštění ze strany Boží. Kdo zažívá odpuštění, odpouští druhému
  - neodpuštění vůči člověku ničí vztah vůči Bohu
- Co se ještě dozvídáme o odpuštění podle L 7,40 - 50?

"Jistý věřitel měl dva dlužníky. Jeden dlužil pět set denárů a druhý padesát. Když ale neměli čím zaplatit, oběma odpustil. Pověz mi, který z nich ho bude mít raději?" "Řekl bych, že ten, kterému víc odpustil," odpověděl Šimon. "Správně," řekl Ježíš. Otočil se k té ženě a zeptal se Šimona: "Vidíš tu ženu? Když jsem přišel do tvého domu, nepodal jsi mi vodu na nohy, ale ona mi skrápěla nohy slzami a utírala je svými vlasy. Nepolíbil jsi mě, ale ona mi od chvíle, kdy jsem vešel, nepřestala líbat nohy. Nepomazal jsi mi hlavu olejem, ale ona mi pomazala nohy mastí. Proto ti říkám: Je jí odpuštěno hodně hříchů, proto hodně miluje. Komu se odpouští málo, miluje málo." Tehdy jí řekl: "Tvé hříchy jsou odpuštěny." Ostatní hosté si mezi sebou začali říkat: "Kdo to vůbec je, že i hříchy odpouští?" On ale té ženě řekl: "Tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji."

- Na příběhu z Lukáše si můžeme uvědomit:
  - souvislost odpuštění s láskou
  - odpuštění se projevuje v praktickém životě, není to jen vnitřní pocitová záležitost
- 1. Pokus se sám pro sebe nakreslit svou mapu vztahů. V jakých vztazích žiji, kdo je mi blízko, kdo dál. Použij např. barvy k vyjádření vřelosti nebo naopak neodpuštění. Projdi si, komu ve svém životě potřebuješ odpustit.
- 2. Pokus se do své mapy vztahů dokreslit Boha a vyjádři svůj vztah k němu.

Neznámý autor:

Dokážeme vybudovat a řídit bohaté firmy, zdolat nejvyšší hory světa, probádat ty nejhlubší místa v oceánu, ovlivňovat genetickou výbavu jedince, ale odpustit své manželce nebo spolupracovníkovi – NE.

5. Modlitba

- Co sis uvědomil při tvoření své vztahové mapy? Co ti to dalo?
- Modlitba je pravdivý rozhovor nikoli odříkání naučeného textu.
- Jde o komunikaci, a tedy jde o vztah nikoli splnění si náboženské povinnosti.
- Věřit Bohu neznamená být přesvědčen o jeho existenci, ale milovat ho. Deuteronomium 6,5: *Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou.*
- V Bibli je možné číst: *Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno* (Lukáš 11,10). *Budte bdělí a prostě v každý čas* (Lukáš 21,36).
- Bůh jedná různě a mnohdy věci řeší jinak, než čekáme.
- Modlitba je jako: Tatínek pozoroval svého malého chlapce, který se snažil vší silou odsunout velmi těžký květináč s květinami. Dítě se namáhalo, supělo, rudlo, ale nepodařilo se mu květináč posunout ani o jeden milimetr. „Použil jsi opravdu všechny své síly?“ zeptal se ho tatínek. „Ano,“ odpověděl chlapec. „Ale ne, to víš, že ne,“ odpověděl mu táta, „ty jsi mě totiž nepoprosil, abych ti pomohl.“ Modlit se znamená použít všechny své síly!
- Modlitba jako setkání.
  - nejdříve je třeba se setkat sám se sebou
  - být sám s Bohem to je počátek modlitby – ne slova
  - modlitba tedy začíná vůlí, ne slovy
  - modlitba nemusí být zbožná, má být pouze pravdivá
- Modlitba jako rozhovor.
  - můžu zavolat a zároveň vím, že mi může být zavoláno
  - Bůh není automat na kávu, moje modlitby nejsou jen má osobní přání
- Modlitba jako mlčení před Bohem.

- Bůh neodpovídá vždycky okamžitě
  - Bůh s námi chce také jen tak být.
  - pouhá Boží přítomnost je proměňující a uzdravující
- Udělejme si pevné místo pro modlitbu.
  - Když budeme mluvit pravidelně s Bohem o svém životě a životě svých blízkých, brzy zjistíme, že známe Boha. Funguje to stejně jako v mezilidských vztazích.
  - Překážky vyslyšení modliteb
    - *motivy, které se týkají našeho sobeckého já: (Jk 4,3)*
    - *hříchy, které nebyly očištěny: (Iz 59,2)*
    - *konflikty s druhými lidmi, hřích: (Mk 11,25).*
1. *Pokud jsi ještě Boha neoslovil, zkus k němu mluvit. Nic tím neztratíš, ale získat můžeš všechno podstatné pro život. Kdo chce skutečně nalézt Boha, potřebuje s ním začít komunikovat.*
  2. *Pokus se určit si čas, kdy bys mohl pravidelně se modlit.*

Neznámý autor:

Modlitba je nejmocnější věc na světě, neboť hýbe rukou samotného stvořitele.

6. Bible

- Důvěryhodnost.
  - jednota, kompatibilita, vnitřní ucelenost i přes délku období vzniku víc než 1500 let a víc jak 40 autorů různých postavení a vzdělání (od rybářů až po krále)
  - časový odstup mezi originálem textu Nového zákona a kopií 50-300 let, kopií 5000 řecky, 8000 latinsky, 1000 v jiných jazycích. Pokud nevěříme textům Nového zákona, pak musíme odmítnout i veškerou starověkou literaturu
  - přesnost textů i po 2000 letech. Qumránské jeskyně a svitek proroctví Izajáše – shodný text starozákonních textů.
  - obstojí v kritice archeologů. Objevení města Týr, v jehož existenci historikové nevěřili (objeveno archeology ve 20. st.)
  - je realistická: nezatajuje selhání význačných postav (patriarchové Genesis 12; 49; selhání krále Davida; chyby, slabosti velkých apoštolů. (Marek 6,52; Lukáš 8,25; Lukáš 9,40)
- Důležitost Bible pro duchovní život.
  - Pokud chceme, abychom svým životem odráželi Boha (naše identita = obraz Boží), pak k tomu potřebuje o Bohu co nejvíc vědět. Poznávat Bibli znamená poznávat sebe a zároveň Boha.
  - Bible je jako obraz: SZ je pozadí a kontext, NZ je hlavní postava, epištoly jsou dokreslením detailů... Nebo je Bible jako noční obloha: čím déle se díváš, tím více objevuješ!
  - Jde o dopis Boha nám lidem. Bibli sepsali lidi, ale inspirovaní Božím zjevením. Praxe pak prověřila, zda je to k životu či ne. Bible je jediné historicky objektivní měřítko, bez kterého bychom byli odkázáni jen na subjektivní pocity.
- Jak ji četl Ježíš a první apoštolové?
  - vnímali její autoritu: *nepomine ani tečka* (Matouš 5,18)

- Bible potřebovala a také dnes potřebuje výklad, aby byla pochopena (Lukáš 24,32)
  - Znalost textů Bible nás nespasí (Jan 5,39)
- Jaký potenciál má Bible, když ji čteme?
- čistí, posvěcuje a tedy proměňuje (Jan 17,17) – postupná plastika, kdy za pár let vypadám jinak
  - sytí mě (Matouš 4,4)
  - dává poznat Ježíše Krista (Jan 5,39)
  - vyzbrojuje nás do životních bojů (Efezským 6,17)
  - pomáhá nám, aby se naše víra vyvíjela zdravě, odhalit falešné představy (Titovi 1,9)
- Jak číst Bibli?
- denně s modlitbou
  - s očekáváním, vírou a touhou (po přečtení textu se můžu ptát 4 základní otázky: 1. Co to říká o Bohu? 2. co to říká o lidech? 3. co to říká o mě? 4. co s tím udělám?)
  - nebýt jen posluchač, ale přenášet to do praktického života (jak se to projeví v mém životě?)
1. *Je nějaká kniha nebo téma v Bibli, co by tě zajímalo? Pokud ano, začni číst Bibli pravidelně. Stačí 5 minut denně.*
  2. *Je dobré číst Bibli s někým, s kým se později o textu můžeš bavit a hlouběji mu porozumět.*

Jean Jaques Rousseau napsal:

Evangelijní příběhy že by byly výmyslem? Sokratovy skutky, o nichž nikdo nepochybuje, nejsou tak věrohodné jako Ježíšovy skutky. Pečeť pravdy, kterou evangelium na sobě nese, je tak veliká, tak překvapující, tak nenapodobitelná, že ten, kdo by evangelium vymyslel, by byl větší než jeho hlavní postava Ježíš.

© 2015 Petr Dvořáček, www.betanie.cz

7. Církev

- Proč tolik církví?
  - je to dáno historickým vývojem, neochotou církve se měnit a reformovat, ale i důrazy, které byly přinášeny různými silnými osobnostmi. Je to záležitost nás lidí, nikoli Boha
  - všechny církve mají ovšem stejný základ – Ježíše Krista a stejné evangelium. Rozdíly jsou v projevech a tradicích
- Proč církve?
  - je to podobné jako s uhlíkem z ohniště. Když ho vyndáme z ohniště, rychle vychladne. Když zůstane v ohništi, zůstane déle žhavý. Člověk potřebuje druhé jako zrcadlo, jako povzbuzení, pro sdílení zkušeností, otázek, společné hledání pomáhá hledat.
  - církve není něco – kostel, ale církve jsou lidé. Původní řecké slovo – eklesia „zavolání“, „vyvolání“ ze starého způsobu života k novému s Ježíšem Kristem. Pokud si člověk zamiluje Boha, začne vidět smysl ve společenství víry a začne ho přirozeně vyhledávat.
  - člověk na své cestě potřebuje druhého člověka. Individualismus vede k extrémismu, sektářství, blouznění bez sebereflexe anebo k vychladnutí duchovního života.
  - představ si lidské tělo – může být malíček bez ruky? Každý v církvi má své místo a je ho třeba. Uvěřit Bohu neznamena opustit svá dosavadní přátelství.
  - místo, kde nemusím nosit masky, hrát role a nikdo mě neodsuzuje, nezávidí, nepomlouvá a nepoměřuje se se mnou. Takové místo je nesmírně ozdravné a všichni po něm touží. To je ideál církve.
- Jak přemýšlel o církvi Ježíš? Matouš 16,15 – 20:

"A za koho mě máte vy?" zeptal se. "Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!" odpověděl mu Šimon Petr. "Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův," řekl mu na to Ježíš. "Tohle ti totiž nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš, bude rozvázáno v nebi." Tehdy učedníky přísně napomenul, aby nikomu neříkali, že on je Mesiáš.

- Ježíš buduje církev
  - církvi je dána zvláštní moc, ani brány pekla/smrti ji nepřemohou
  - má klíče od nebeského království (kdo by z nás někomu svěřil klíče? Ježíš musí církvi velmi důvěřovat!)
  - *odmítneš... přijmeš...* církvi je svěřena obrovská zodpovědnost (její rozhodnutí mají být tak dobrá, že i samo nebe je bere za svá)
  - Ježíš s církví počítá, on sám ji buduje, věří jí...
- Poslání církve
- oslavovat Boha – chovat se tak, aby rostla úcta k Bohu
  - nést evangelium světu – dobrá zpráva o naději patří všem lidem
  - budovat společenství - vytvářet prostředí vzájemnosti, pomoci, růstu. Místo, kde se žije podle Božích principů nikoli podle hlavního proudu tohoto světa.
1. *Pokud bys viděl za dobré, navštiv církev buď o nedělní bohoslužbě, nebo po osobní domluvě jinou formu setkání věřících lidí a udělej osobní zkušenost s církví.*
  2. *Církev není jen nedělní bohoslužba, pokud chceš Boha poznávat, najdi si společenství věřících, které ti bude podporou ve tvém duchovním růstu.*
  3. *Na příští setkání shlédni: <https://www.youtube.com/watch?v=bWNwlUBUVmE>*

8. Duchovní svět

- duchovní vlivy, síly, bytosti existují a funguje to. Někdy jde o kamufláž, jindy o setkání se skutečným.
- Bible rozlišuje jednoznačně mezi duchovním světem, který má zdroj v Bohu a duchovním světem ve vzpouře proti Bohu.
- Víra je jistými dveřmi do duchovního světa. Důvěrou navazujeme vztah. Pokud ho navazujeme s duchovním světem, který je ve vzpouře k Bohu, pak na nás tento svět bude mít vliv.
- Deuteronomium 18,10-13:

Ať se u tebe nenajde, kdo by svého syna či dceru provedl ohněm! Stejně tak žádný věštec, jasnovidec, hadač, čaroděj, zaříkávač, vyvolávač duchů, věštkyně ani ten, kdo se radí s mrtvými. Každý, kdo páchá něco takového, je pro Hospodina ohavný! Právě kvůli takovýmto ohavnostem je Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyháněn. Buď cele oddán Hospodinu, svému Bohu.

- Sk 19,18-20:

Mnozí z těch, kdo uvěřili, pak přicházeli a vyznávali a odhalovali své praktiky. Také mnozí z těch, kteří se zabývali magií, přinášeli své knihy a přede všemi je pálili.

- okultismus, věštění, čarodějnictví, zaklínání, vyvolávání duchů zemřelých, formy jasnovidectví jsou Bohu ohavností
- jsou zde dva břehy: Boží a ten druhý. Tomu druhému břehu vládne bývalý nejvyšší postavený anděl v nebi, tehdy se jménem známým jako Lucifer, což znamená Světloňoš. Sám se vzepřel Bohu a zatoužil být jako Bůh. Proto klesnul až do podsvětí (Izajáš 14,12-15; Zjevení 12,4).
- Konkrétní praxe:
- věštění: geopatogenní zóny, proutkaření, kyvadélka, karty, křišťálová koule, jasnovidectví, čtení z ruky, z rukopisů, snů (snáře)

- astrologie: horoskopy, práce se zvěrokruhem
  - okultní léčitelství: léčitelé s kyvadélky, předávání energie, Reiki, práce s aurou, uzdravování skrze kameny – krystaly, určité druhy akupunktury, homeopatie ve svém základu,...
  - magie, čarování: talismany, pověry, jakýkoli způsob, kdy skrze nějaký úkon ovlivňujeme a uvolňujeme síly (duchovní, života...)
  - psychotronika, parapsychologie
  - spiritismus: vyvolávání duchů, kontakt, komunikace se zemřelým,...
  - uctívání jiných bohů: jiná náboženství než víra v Hospodina jako jediného Boha
  - některé bojové sporty, jóga (jako duchovní směr) a jiná cvičení spojená s prací s vlastní energií a vyprazdňováním mysli
    - Existuje tzv. princip „doptávání se“: Věštění, astrologie, léčitelství, psychotronika stojí na principu „doptávání se“. Je jedno jaké se k tomu používá medium (karty, kyvadélko, horoskop, hvězdy, kávová sedlina...), ale princip je vždy stejný – dotyčný se doptává v duchu a dostává odpovědi. Odpovědi, kterých nemohou v některých případech být nositeli energie nebo nějaký typ proudění.
    - Kdo dává odpovědi? Kdo tedy léčí? Kdo říká, co se stane a jaká budoucnost nás čeká? Bůh to není.
1. *Je potřeba se od těchto věcí distancovat, a pokud jsme s nimi něco měli v minulosti, jasně a konkrétně věc vyznat Bohu jako hřích. Obrazně řečeno uzavřít otevřené dveře a nechat Boha zavřít dveře temnoty. Je dobré k takovému kroku požádat o přímělné modlitby někoho dalšího.*